

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. L., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. 1619/DS/2018,
JID 88294/2018/KUUK/Pan,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 1619/DS/2018, JID 88294/2018/KUUK/Pan, **se zrušuje pro vady řízení** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a silničního hospodářství, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 1619/DS/2018, JID 88294/2018/KUUK/Pan, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor přestupkových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 12. 2017, č. j. MM/OPA/ODN/64024/2017/KruE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a v souladu s ust. § 35 písm. b) a ust. § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu mu uložil správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč. Současně mu dle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 13. 8. 2017 v 13:10 hodin v Ústí nad Labem v ulici Žižkova cca 200 m před areálem společnosti Intercom ve směru jízdy na Teplice při řízení osobního motorového vozidla tovární značky BMW registrační značky „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, neboť v měřeném úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 100 km/h, po odečtení tolerance radaru $\pm 3 \%$ tedy 97 km/h a dále při následné kontrole byly hlídkou Policie ČR na vozidle zjištěny technické závady – mezi brzdovým kotoučem a diskem zadního kola byla namontovaná vymezovací podložka, běhoun kola s diskem přesahoval přes obrysy vozidla, zadní skupinová svítidla byla ztmavená, čímž byla snížena svítivost světel, a na zadní části vozidla nebyly červené odrazky.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nedostatek důvodů rozhodnutí spatřoval především v tom, že se správní orgány buď vůbec nevypořádaly s jeho námitkami, anebo nedostatečně, nelogicky či nepřesvědčivě. Dále správní orgán prvního stupně neprovedl hodnocení konkrétních důkazů včetně úvah o jejich vážnosti, věrohodnosti a zákonnosti, ale učinil tzv. souhrnné skutkové zjištění. Dále nebylo odůvodněno zavinění žalobce ve vztahu k překročení dovolené rychlosti, k tvrzeným technickým závadám, případně zda žalobce dodržel potřebnou míru opatrnosti. Neprovedl úvahu o možnosti mimořádného snížení sankce ve smyslu ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán prvního stupně neodůvodnil materiální stránku přestupku a doplněné odůvodnění žalovaného v tomto smyslu již přišlo pozdě a navíc bylo vágní bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem případu, přičemž žalobce jel stejně rychle jako ostatní účastníci silničního provozu, k čemuž sdělil, že racionální pravidla porušuje pouze zlomek populace. Doplnil, že součástí správního spisu nejsou podklady, na jejichž základě správní orgány tvrdily, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod, a že k nehodám v daném úseku dochází.
3. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval rovněž v tom, že ve výroku nebyl náležitě kvalifikován spáchaný přestupek. Ve výroku i v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí chybí konkrétní právní ustanovení, která měla být porušena jednotlivými technickými závadami, které jsou žalobci vytýkány. Výrok obsahuje toliko Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odkaz na ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který je však pouze nedostačujícím blanketním ustanovením. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33. Uvedl, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno neurčitě, neboť odkaz na areál společnosti Intercom je nedostatečný, když nebylo v přestupkovém řízení prokázáno, kde se areál této společnosti nachází, přičemž ulice Žižkova je poměrně dlouhá a v jednotlivých jejích úsecích mohou platit odlišná rychlostní omezení. Správní orgány rovněž pochybily, když nikterak nezohlednily, že se v případě žalobce jednalo o jednočinný nestejnorodý souběh a nikoliv o jediný přestupek. Žalovaný se rovněž nedostatečným způsobem vypořádal s odvolací námitkou spočívající v tom, že rychloměr nezobrazí chybové hlášení pokaždé, když měření proběhne nesprávným způsobem. Sdělil, že je nepřezkoumatelná úvaha žalovaného, že měřeno bylo vozidlo žalobce, když na snímku jsou i části jiných vozidel, přičemž neobjasnil mechanismus fungování rychloměru, který není notorieta.

4. Vytknul, že správní orgán prvního stupně překročil svoji pravomoc, když ve výroku závazně určil způsob úhrady pokuty a nákladů řízení.
5. Dále namítal, že v odvolacím řízení nebyly provedeny jím navrhované důkazy ve vztahu k měření rychlosti (znalecký posudek, vyšetřovací pokus, návod k obsluze rychloměru atd.), jednalo se tedy o tzv. opomenuté důkazy, přičemž poukázal na skutečnost, že nebyl předložen důkaz o proškolení policistů k měření rychlosti daným rychloměrem a ověřovací list k danému rychloměru zakládá pouze presumpci správnosti nikoliv nevyvratitelnou domněnku správnosti. Nebylo tedy prokázáno, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru a nebylo ovlivněno tzv. slip efektem a zda vůbec bylo měřeno vozidlo žalobce, přičemž navrhl, aby soud provedl s ohledem na výše uvedené skutečnosti dokazování znaleckým posudkem, odborným vyjádřením, vyšetřovacím pokusem či vyjádřením výrobce rychloměru.
6. Dále namítal, že nebylo prokázáno, kdo prováděl měření rychlosti. Zda to byla osoba k tomuto úkonu oprávněná, když žalovaný neuvedl konkrétní listinu ze správního spisu, ze které by vyplývalo, že měření prováděl proškolený policista. Uvedl, že záznam o měření není veřejnou listinou a měl být předmětem dokazování.
7. Rozporoval, že ve správním řízení nebylo nikterak doloženo a odůvodněno, že měření rychlosti proběhlo v zastavené části obce, kde dle značky B 20a platil rychlostní limit 70 km/h. Žalovaný pouze uvedl, že vycházel z místní znalosti a z internetového portálu Mapy.cz. Konstatoval, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť měření neprobíhalo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu, ale za účelem samoučelné represe. Navrhl provést opatření obecné povahy ve vztahu k dotčené dopravní značce B 20a, aby bylo prokázáno, že rychlostní limit byl účinně a platně stanoven.
8. Konstatoval, že mělo být vedeno společné řízení o všech přestupcích žalobce a měl mu být uložen trest v souladu s absorpční zásadou, k čemuž navrhl provést jako důkaz všechny správní spisy o přestupcích, které v poměru k žalobci vede správní orgán prvního stupně.
9. Odmítl tvrzení správních orgánů, že technické zásahy na vozidle měl zapsány v osvědčení o homologaci, když ve skutečnosti žádné technické zásahy na vozidle neměl. Uvedl, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebyl vyzván k předložení osvědčení o homologaci, přičemž konstatoval, že bylo povinností správních orgánů prokázat, že technický stav vozidla žalobce neodpovídá osvědčení o homologaci. Správní orgány pochybily, když neuvedly konkrétní zákonná ustanovení, která měla být technickými úpravami na vozidle porušena. Úplná právní kvalifikace chyběla již ve sdělení obvinění, čímž bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Dodal, že ani z fotografií, které jsou součástí spisu, nevyplývá, že by vozidlo žalobce mělo ztmavená světla, nebo že by kola vybočovala z vozidla.

10. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení a sdělil, že napadené rozhodnutí obsahuje výčet podkladů, ze kterých správní orgán vycházel, úvahy, kterými byl veden při jejich hodnocení, a vypořádání s návrhy a námitkami žalobce. Upozornil na skutečnost, že žalobce a ani jeho zástupce se bez omluvy nedostavili k ústnímu jednání během řízení o přestupku. Konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce disponuje odbornou způsobilostí k řízení motorových vozidel, mohl a měl vědět, že svým jednáním překračuje nejvyšší dovolenou rychlost a řídí vozidlo s nedovolenými technickými úpravami. Deklaroval, že institut mimořádného snížení sankce dle ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je pouze možností správního orgánu a nikoliv jeho povinností. Vzhledem k okolnostem případu a jednání žalobce, nebylo užití daného institutu na místě. Zdůraznil, že řízení u správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, přičemž podotkl, že pouhé okrajové vypořádání námítky nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
12. Rovněž konstatoval, že výrok obsahoval přesnou právní kvalifikaci přestupku a zároveň spolu s odůvodněním obsahoval podrobný popis technických závad vozidla žalobce. Vymezení místa přestupku považoval za dostatečné, neboť v daném úseku se nachází jediný areál společnosti Intercom. Deklaroval, že správní orgán prvního stupně projednal přestupky ve společném řízení a uložení správního trestu dle ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky řádně odůvodnil. Uvedl, že je běžnou praxí přikládat poštovní poukázku a uvádět číslo účtu správního orgánu, možnost zaplacení na pokladně je samozřejmostí, přičemž dodal, že daná námitka nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.
13. K prokázání překročení rychlosti podotkl, že klíčovými důkazy byly fotodokumentace z rychloměru a ověřovací list, přičemž při měření se na rychloměru neobjevilo žádné chybové hlášení. Dokazování návodem k obsluze a námitky zpochybňující způsob měření označil za účelové a obstrukční. Uvedl, že ze spisové dokumentace pořízené Policií ČR je zřejmé, že rychlosti měřili právě příslušníci Policie ČR a není důvod pochybovat, že by Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měření prováděla jiná osoba. Sdělil, že z ověřovacího listu nevyplývá, pod jakým úhlem má probíhat měření rychlosti, přičemž v případě chybného měření by se na displeji rychloměru objevilo chybové hlášení a snímek by se vůbec neuložil. Zdůraznil, že žalovaný uvedl, že není podstatné, co výrobce uvádí v návodu k obsluze, a přesto jej požaduje provést jako důkaz. Uvedl, že materiální stránka přestupku byla naplněna, neboť žalobci trvalým pobytem v Ústí nad Labem musí být ulice, v níž došlo k měření rychlosti známa z místní znalosti, přičemž tato ulice prochází zastavěným územím, kde se nachází i několik obytných domů, přechody pro chodce a autobusové zastávky. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti v dané oblasti je tak rizikovým faktorem. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně v daném případě řešil ve společném řízení přestupky ze dne 13. 8. 2017, přičemž správní trest uložil v souladu s ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podotkl, že technické závady na vozidle žalobce jsou patrné z fotodokumentace pořízené hlídkou Policie ČR, přičemž skutkový stav věci byl náležitě zjištěn. Závěrem navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto postupem, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl jimi udělen.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s takovýmto postupem soudu souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto postupem, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je z pohledu části uplatněných žalobních námitek důvodná.
17. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 11. 9. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Ústí nad Labem, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 6. 9. 2017, výstup z rychloměru, fotodokumentace vozidla žalobce z místa přestupku, ověřovací list Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rychloměru a výpis z centrálního registru vozidel se souvisejícími dokumenty ve vztahu k vozidlu žalobce. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 13. 8. 2017 v 13:10 hodin v Ústí nad Labem v ulici Žižkova zhruba 200 m před areálem společnosti Intercom ve směru na Teplice při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou dopravním značením, když v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 70 km/h mu byla naměřena laserovým silničním rychloměrem rychlost 100 km/h, po odečtu odchylky měření 97 km/h. Zároveň byla na vozidle žalobce zjištěna technická závada, když mezi brzdovým kotoučem a diskem zadního kola byla namontována vymezovací podložka, přičemž běhoun kola s diskem přesahoval přes obrysy vozidla. Zadní skupinová svítlna vozidla byla ztmavená, čímž byla snížena svítivost světel. Na zadní části vozidla nebyly červené odrazné plochy, následkem čehož bylo vozidlo špatně viditelné za snížené viditelnosti a při odstavení u jeho krajnice.

18. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 27. 9. 2017 příkaz, proti němuž žalobce podal včasný odpor, dne 3. 11. 2017 doručil zmocněnec žalobce správnímu orgánu prvního stupně písemné vyjádření ve věci přestupku, dne 7. 11. 2017 se konalo ústní jednání, k němuž se bez náležité omluvy nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. Dne 14. 11. 2017 byla zmocněnci žalobce doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, avšak bez reakce žalobce. Dne 4. 12. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání a dne 24. 5. 2018 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
19. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
20. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.
21. Dle ust. § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede
 - a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání,
 - b) právní kvalifikace skutku,
 - c) vyslovení viny,
 - d) forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou,
 - e) druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty,
 - f) výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti,
 - g) výrok o uložení ochranného opatření,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- h) výrok o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a
- i) výrok o náhradě nákladů řízení.

22. Dle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
23. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
24. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
25. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že ve výroku není uvedeno, jaké konkrétní ustanovení zákona řidič vozidla porušil technickými závadami na vozidle. Jelikož výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje konkrétní povinnosti, které měly být vozidlem žalobce porušeny, a tuto povinnost nelze dovodit z blanketních norem uvedených ve výroku ani z odůvodnění, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále je dána nepřezkoumatelnost, jelikož správní orgány se buď vůbec nevypořádaly s námitkami žalobce, anebo nedostatečně, nelogicky či nepřesvědčivě, rovněž žalovaný a správní orgán prvního stupně neučinily hodnocení provedených důkazů, nehodnotily zavinění žalobce, neprovedly úvahy o možnosti mimořádného snížení sankce ve smyslu ust. § 44 zákona o odpovědnosti za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupky, správní orgán prvního stupně neodůvodnil materiální stránku přestupku a odůvodnění žalovaného již bylo opožděné a vágní, žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se funkčního mechanismu rychloměru, a zda byla rychlost naměřena právě vozidlu žalobce, a nebylo dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku.

26. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, vyslovil závěr, že: „Protože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004 a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, které bylo zaviněným jednáním porušeno.“
27. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, vyplývá: „Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“
28. Dále soud uvádí, že pro účely soudního přezkumu prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek. Zároveň soud podotýká, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí nelze zaměňovat s dílčími nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nebo s nesouhlasem žalobce s obsahem dotčeného, byť vágního, odůvodnění, jak rovněž plyne z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.
29. Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu přisvědčil námitce žalobce spočívající v nedostatku výroku s ohledem na nedostatečnou právní kvalifikaci skutku. Ve vztahu k technickým závadám na vozidle žalobce byl skutek ve výroku kvalifikován blanketními ustanoveními § 125c odst. 1 písm. k) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž takto kvalifikovaná norma není kompletní a srozumitelná. Z takto vymezené normy není patrné, jaké konkrétní technické normy žalobce předmětným skutkem porušil. Aby tato norma byla kompletní a srozumitelná, je třeba ve výroku rozhodnutí uvést i konkrétní ustanovení normy, na níž odkazuje ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, z níž bude zřejmé, jaké technické parametry úpravy na vozidle porušovaly, přičemž chybějící část předmětné normy není obsažena ani v odůvodnění. Soud tedy shledal předmětnou námitku žalobce důvodnou a napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
30. Dále soud k námitkám žalobce uvádí, že k hodnocení provedených důkazů přikročil správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí zejm. na str. 3, kde se rovněž vyjádřil i k žalobcem navrhovaným důkazům. K hodnocení provedených důkazů se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil především na str. 5 a 6. K formě zavinění přestupku se správní orgán prvního stupně, byť velice stručně, vyjádřil na str. 4. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prvostupňového rozhodnutí. V tomto směru shledal soud námitku žalobce nedůvodnou. Úvahu ohledně mimořádného snížení sankce ve smyslu ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný provedl na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, čímž je námitka žalobce i v tomto směru lichá. K materiální stránce přestupku se žalovaný vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí, přičemž toto odůvodnění přes svoji vágnost bylo pro účely přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dostatečné. K tomuto soud dodává, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, a tudíž námitka žalobce, že vypořádání materiální stránky přestupku v napadeném rozhodnutí již přišlo pozdě, je neopodstatněná. Taktéž k odvolací námitce žalobce týkající se funkčního mechanismu rychloměru a skutečnosti, že rychlost jízdy byla naměřena vozidlu žalobce, se žalovaný vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí.

31. Žalobce rovněž uvedl, že místo spáchání údajného přestupku bylo specifikováno nedostatečně přesně mj. pomocí odkazu na areál společnosti Intercom, přičemž dotčená ulice Žižkova je dlouhá, nebylo tedy přesně vymezeno místo spáchání přestupku, a ve správním řízení nebylo nikterak prokázáno, kde se areál společnosti Intercom nachází.
32. K této námitce soud uvádí, že v rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
33. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikace místa, času a způsobu spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „[t]ím, že nedbalostním zaviněním dne 13.08.2017 v 13:10:01 hod. v ulici Žižkova, cca 200m před firmou Intercom, ve směru jízdy na Teplice, v Ústí nad Labem, při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B 20a "Nejvyšší dovolená rychlost", neboť v měřeném úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 70 km/h, mu byla radarem naměřena rychlost 100 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 97 km/h. Následně byl zastaven a kontrolován hlídkou PČR, kdy byly zjištěny na vozidle technické závady - mezi brzdovým kotoučem a diskem zadního kola je namontovaná vymezovací podložka, běhoun kola s diskem přesahuje přes obrysy vozidla, zadní skupinová svítidla je ztmavená, kdy je snížena svítivost světel, na vozidle v zadní části nejsou červené odrazné plochy, čímž[ž]“. Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na sekundy a současně je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti a zjištění technických závad na vozidle, tak je nutno námitce žalobce nepřisvědčit.
34. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován územím obce, ulicí a areálem společnosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Intercom, s přesným časem přestupku určeným na sekundy, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku posoudit jako nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).

35. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
36. Dále soud poznamenává, že všechna výše citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a krajských soudů jsou k dispozici na www.nssoud.cz.
37. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí ve výroku I. rozsudku zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí a věc žalovanému podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
38. Vzhledem ke skutečnosti, že soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení, jak je uvedeno výše, zbylými námitkami žalobce se již dále soud nezabýval.
39. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky ve znění účinném od 1. 9. 2006 a dále z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. července 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)